

Instants

Avui és un dels dies més importants de la meua vida. Porto una americana per a l'ocasió, guarnida amb una corbata ratllada, la mateixa que vaig dur al meu casament. Un rellotge adorna el meu canell i un parell de mocassins completen la vestimenta. Sempre he estat un home clàssic, però avui m'hauria agradat lluir quelcom diferent. Bé, al capdavant, tampoc soc jo qui ho ha escollit.

N'hi ha que em miren de reüll, d'altres que aparten la mirada; però, sens dubte, soc el centre d'atenció. Porto un ram de flors exuberant, triat per la meua dona, la persona que més he estimat. Se la sent sanglotar, a ella que sempre riu. Ara comprenc que avui una part d'ella mor amb mi, i jo romanc immòbil, sense poder-ho evitar.

Els meus nets s'entretenen amb un joc de taula, alleugerint l'ambient feixuc de la sala. Però quan la mare els veu, s'endú el taulell, i, d'aquesta manera, desapareix l'últim bri d'alegria que quedava.

Aquells que m'han estimat deixen anar un plor silenciós, sincer, carregat d'una pena que revela el pes que jo tenia en les seves vides. Ho fan davant d'un cos inert, que ja no té raó de ser.

Ara entenc que la vida no es mesura en grans moments, sinó en petites decisions: aquelles converses que podríem haver allargat, les persones que deixem escapar per orgull, o els "t'estimo" que no diem. Per què no expressem el que sentim mentre podem? Cal perdre algú per apreciar-lo?

Sembla que el dia mai hagi d'arribar; però en un sospir, tens l'alè de la mort al clatell, esperant impacient, sense deixar-te dir ni tan sols un adeu. Ara m'elevo, i el meu missatge final és que s'ha de viure. Viure no és respirar, és sentir cada instant com si fos l'últim.

Pseudònim: CARPE DIEM